

[Arne Christiansen.]

ger. Støtte efter f. eks. svensk mønster har ministeren ikke kunnet tilslutte sig. Med hensyn til afskrivningsmulighederne har ministeren vist mere bevægelighed; der er givet tilsagn om et hurtigt arbejdende udvalg med henblik på eventuel fremsættelse af forslag herom i næste samling. Med kendskab til regeringens fremherskende synspunkt på afskrivningslovgivningens område har venstre hæftet sig ved ordet eventuelt; vi havde langt hellere set en lovfæstelse, vel vidende, at afskrivningslove ganske vist er finansministerens ressort, men i forvejen er jo andre med miljøet sammenhængende opgaver fordelt på diverse ministerier, så også dette spørgsmål kunne nok med nogen god vilje have været løst, så vi kunne have fået en lovfæstelse af en så vigtig ting og ikke kun et eventuelt-tilsagn.

Når talen er om en lempelse i vilkårene, ikke mindst i en overgangstid, må man nemlig ikke glemme, at ønsker man hurtige løsninger, ønsker man en voksende interesse for miljøproblemerne, så må incitamentet ikke mangle. Dette lovforslag har på flere punkter indbygget elementer, der vil bidrage til selvforstærkende modvilje mod miljøværnsforanstaltninger, og det har ikke under udvalgsbehandlingen været muligt i tilstrækkelig grad at få disse fjernet eller neutraliseret.

Ud over afskrivningsproblematikken har et centralt problem været erstatningsmuligheder, hvilket også har været berørt af de tidligere ordførere, altså erstatning, når lovligt etablerede virksomheder rammes af den offentlige planlægning. Der kan her blive tale om afhjælpende foranstaltninger, som skal række videre end gældende normer, når disse engang er fastsat. Der kan i værste fald blive tale om at nedlægge virksomheden.

Nu vel, vil ministeren nok sige, allerede dag kan sundhedskommissionen forlange sådanne forurenende virksomheder nedlagt, hvis samfundsudviklingen gør det nødvendigt, og det sker uden erstatning. Det er rigtigt, at det forholder sig sådan, men det behøver da ikke at betyde, at det er ret og rimeligt. Tværtimod aktualiseres spørgsmålet, når denne lov kommer til at virke sideløbende med loven om by- og landzoner. Mange landsbysamfund indlemmes i disse år

i byzoner, og hvad sker der så den dag, da f. eks. en landejendom omklammres af parcelhuse, hvis ejere ikke vil acceptere, hvad jeg vil kalde naturlige følger og ikke nødvendigvis gener af en animalsk produktion, f. eks. udluftning fra en moderne svinestald eller udvidelse af en sådan med flere grisehyl til følge og måske endda også mere omfattende udluftning? Så er vi nede ved dagligdagen, hvor denne lov skal praktiseres.

Jeg vil også nævne på industriens område, at der har været skrevet meget om en udvikling eller rettere sagt manglende planlægning i og omkring Odense, hvor nu industrivirksomheder i et udpræget industriområde omslutes af parcelhuse. Disse industrier ved jo ikke, om de er købt eller solgt den dag, da der bliver klaget over støj og andre gener derfra. Skal en sådan offentlig planlægning eller mangel på samme være bestemmende for de forskellige erhvervs eksistens? Ret og rimelighed må føre til svaret nej, og så må følgen også være erstatningsmulighed.

Nu har ministeren, som det fremgår af betænkningen, givet tilsagn om at følge nøje og at undersøge erstatningsproblematikken, men det er for venstre ikke nok, og venstres medlemmer af udvalget med undtagelse af hr. Lennart Larson har derfor stillet ændringsforslag til § 44, så erstatningsmuligheden kan blive lovfæstet; jeg skal anbefale at stemme for dette ændringsforslag.

De problemer, der gør erstatningsspørgsmålet så aktuelt, afslører også i et glimt den fundamentale fejl ved dette lovforslag, nemlig den manglende erkendelse af den nøje sammenhæng mellem miljøspørgsmål og samfundsplanlægning. Jeg ved godt, at der står nogle få linjer om det i bemærkningerne, men jeg må have lov at føje til, at jeg synes, hr. Lembourn gav en noget bred fortolkning af de 5 linjer, der står om hensynet til regionalplanlægning i den fremtidige miljøpolitik. Det burde være sådan, at kompetencen vedrørende fysisk planlægning og miljøspørgsmål samledes hos én myndighed. Forureningsbekæmpelse, planlægning og naturfredning burde samles under ét ministerium, og hvad ville være mere naturligt, end at det blev hos den minister, under hvem også amternes og kommunernes styrelse hører? Nu ved jeg godt, at folketinget er uden indflydelse på dette, men statsmini-